

Sygn. akt V KK 526/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. S.**

skazanej za czyn z art. 156 § 1 k.k. pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 26 maja 2021 r.,

w przedmiocie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

- 1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umorzyć postępowanie kasacyjne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. N. (Kancelaria Adwokacka w Ś.), obrońcy z urzędu M. S. , kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Po wniesieniu i przyjęciu kasacji skazana M.S. zmarła w dniu 26 października 2020 r., co potwierdza akt zgonu wymienionej, skutkujący umorzeniem postępowania wykonawczego (k. 22, 23 akt Sądu Najwyższego).

Zgodnie z art. 529 k.p.k. nie stałoby to na przeszkodzie rozpoznaniu kasacji na korzyść skazanej, co oznaczałoby uwzględnienie kasacji. Uwzględnienie to skutkowałoby uchYLENIEM przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku (także wyroku Sądu I instancji) i uniewinnieniem skazanej w razie uznania skazania za oczywiście niesłuszne (art. 537 § 2 k.p.k.), względnie, przy niespełnieniu warunku oczywistej niesłuszności skazania, wydaniem orzeczenia następczego w postaci umorzenia postępowania (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. Art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k.). Trzeba mieć jednak na uwadze, że w piśmiennictwie prawniczym słusznie wskazuje się, iż stwierdzenie po rozpoznaniu kasacji, że jest ona niezasadna lub oczywiście bezzasadna, oznacza, że nie zostanie ona „rozpoznana na korzyść oskarżonego” w rozumieniu art. 529 k.p.k., czyli uwzględniona. Wówczas sąd kasacyjny nie może oddalić kasacji ani oddalić jej jako oczywiście bezzasadnej, skoro z uwagi na okoliczności wskazane w wymienionym przepisie może wydać jedynie orzeczenie w przedmiocie kasacji, gdy ją uwzględnia na korzyść oskarżonego. Chociaż z komentowanego przepisu nie wynika, jakiej treści orzeczenie powinien wydać sąd kasacyjny, gdy nie uwzględnia kasacji na korzyść oskarżonego, jednak odwołanie się w tym przepisie do okoliczności „wyłączających ściganie” pozwala – *per analogiam* – odpowiednio odnieść skutek ich zaistnienia także do innych okoliczności wskazanych w art. 529 k.p.k., które stanowią przeszkodę do rozpoznania kasacji w inny sposób niż przez uwzględnienie na korzyść oskarżonego. Wobec niemożności takiego rozpoznania kasacji sąd kasacyjny powinien umorzyć postępowanie kasacyjne (zob. D. Świecki w: D. Świecki red., Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany LEX/el. 2021, teza 4 do art. 529).

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy trzeba wskazać, że zbadanie kasacji wniesionej na rzecz M. S. każe przyjąć, iż nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia tej skargi, co trafnie wykazał prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację. Rozwijając tę myśl należy zauważyć, w kontekście zarzutu z pkt 1, że pod pretekstem obrazy prawa materialnego, skarżąca stawia niedopuszczalny w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary, nie dostrzegając, że obraza art. 60 § 2 pkt 1 k.k. nie mogła mieć miejsca, skoro przepis ten mówi o fakultatywnym zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Z kolei zarzut z pkt 2, w którym jest mowa o rażącej obrazie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., nie może być uznany za zasadny, bowiem wbrew twierdzeniu skarżącej, Sąd drugiej instancji w sposób spełniający standard kontroli odwoławczej odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów, podnoszących nieprawidłowość przypisania skazanej przez Sąd Okręgowy czynu z art. 156 § 1 k.k. pkt 2 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. Kwotę wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu określił, mając na uwadze przepisy § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. 2019 r. poz. 18), podwyższając ją, zgodnie z § 4 ust. 3 tegoż rozporządzenia, o stawkę podatku od towarów i usług.